

SÍLA TŘÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

VIDĚNÍ

Erin Hunterová

Albatros

Kočí válečníci

Síla tří – Vidění

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová

Kočí válečníci: Síla tří – Vidění – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DOUPĚ DVOUOŽCŮ

DOUPĚ
DVOUOŽCŮ
V ZELENOLISTÍ

STEZKA DVOUOŽCŮ

STEZKA DVOUOŽCŮ
MÝTINA

TÁBOR
STÍNOVÝCH

PŮLMOST

MALÁ HROMOVÁ
STEZKA

DOUPĚ
DVOUOŽCŮ
V ZELENOLISTÍ

PŮLMOST

KOČIČÍ POHLED

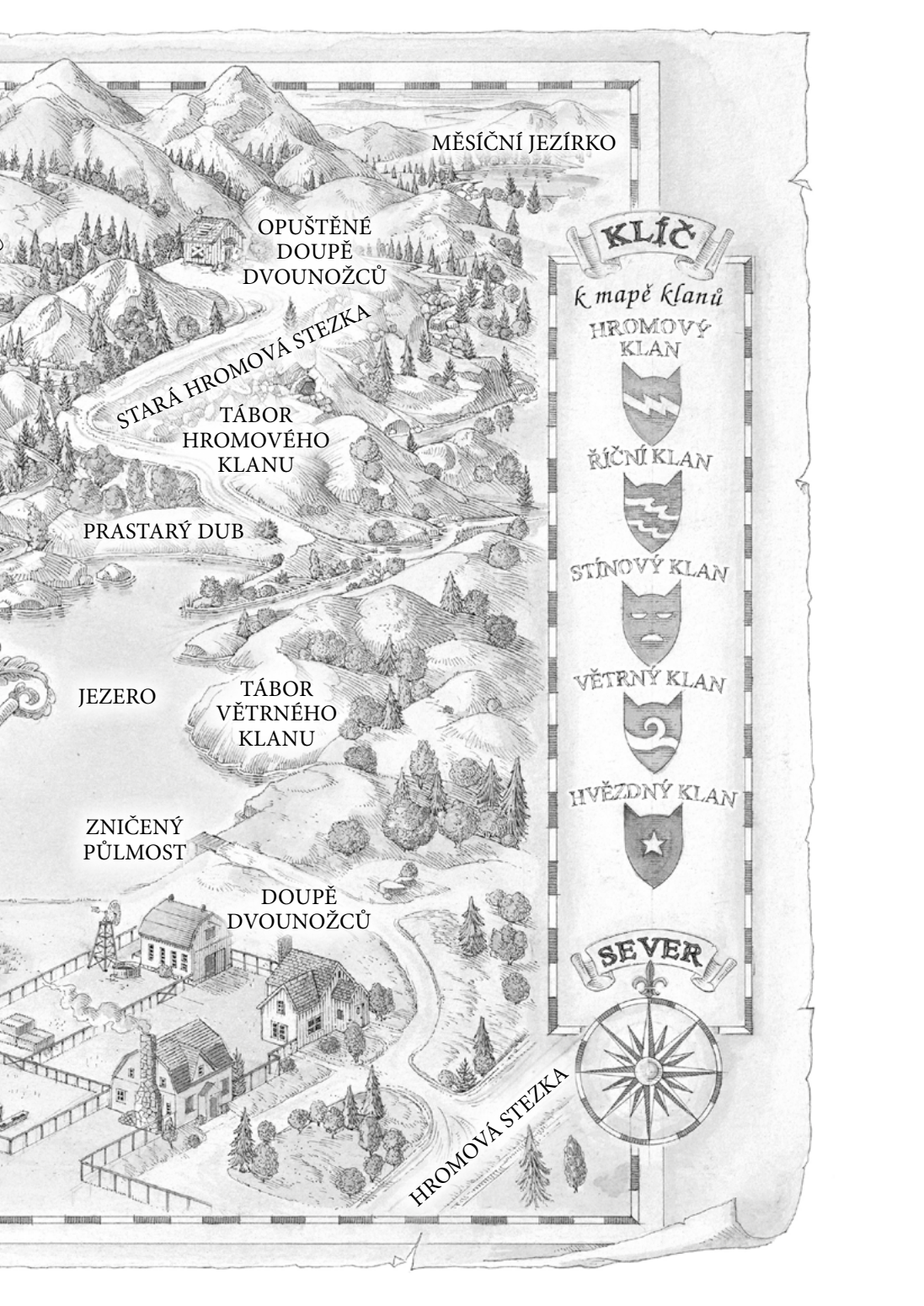
OSTROV

POTOK

TÁBOR
ŘÍČNÍHO KLANU

KOŇSKÉ OBYDLÍ

MĚSÍČNÍ JEZÍRKO

OPUŠTĚNÉ
DOUPĚ
DVOUNOŽCŮ

STARÁ HROMOVÁ STEZKA

TÁBOR
HROMOVÉHO
KLANU

PRASTARÝ DUB

JEZERO

TÁBOR
VĚTRNÉHO
KLANU

ZNIČENÝ
PŮLMOST

DOUPĚ
DVOUNOŽCŮ

HROMOVÁ STEZKA

KLÍČ

k mapě klanů

HROMOVÝ
KLAN

ŘÍČNÍ KLAN

STÍNOVÝ KLAN

VĚTRNÝ KLAN

HVĚZDNÝ KLAN

SEVER

SÍLA TŘÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

VIDĚNÍ

Erin Hunterová

Albatros

Zvláštní poděkování patří Kate Cary

Přeložila Beata Krenželoková

Warriors: Power of Three – The Sight

© Working Partners Limited, 2007

Translation © Beata Krenželoková, 2023

Interior art © Owen Richardson, 2015

Map art © Dave Stevenson, 2015

Cover art Owen Richardson, 2015

ISBN tištěné verze 978-80-00-07043-8

ISBN e-knihy 978-80-00-07169-5 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-07170-1 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-07168-8 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITEL

OHNIVÝ MĚSÍC – zrzavý kocour s ohnivým kožíškem

ZÁSTUPCE VELITELE

OSTRODRÁP – tmavě hnědý kocour s jantarovými očima

BOBULOTLAPKA - učedník

LÉČITELKA

JEZERNÍ LÍSTKA – světle hnědá mourovatá kočka s jantarovými očima

VÁLEČNÍCI

(KOCOUREŠI A KOČKY BEZ KOŤAT)

PRACHOVOUS – tmavě hnědý mourovatý kocour

LÍSKOTLAPKA – učednice

BOUŘKA – světle zrzavá kočka

MEDOTLAPKA – učednice

BÍLÝ MRAK – bílý kocour s dlouhou srstí

POPELOTLAPKA – učednice

KAPRAĎ – zlatohnědý mourek

TRNODRÁP – zlatohnědý mourovatý kocour

MAKOTLAPKA – učednice

ZÁŘENKA – bílá kočka se zrzavými flíčky

ŠEDIVÁK – světle šedivý kocour s tmavšími flíčky a tmavomodrý-
ma očima

HNĚDOUŠKA – žlutohnědá a bílá kočka s jantarovými očima

PAVOUK – dlouhonohý černý kocour s hnědým bříškem a janta-
rovými očima

MYŠOTLAPKA – učedník

ŘÍČKA, VE KTERÉ PLAVOU RYBY (ŘÍČKA) – hnědá, mourovatá koč-
ka se šedými očima, původně z Kmene tekoucí vody

HROM – tmavě šedý kocour s jantarovými očima, původně
z Řičního klanu

BÍLÁ PERUŤ – bílá kočka se zelenými očima

BŘÍZÁK – světle hnědý mourek

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,

KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

BOBULOTLAPKA – kocourek s krémovým kožíškem

LÍSKOTLAPKA – malá šedobílá kočička

MYŠOTLAPKA – šedobílý kocourek

POPELOTLAPKA – šedá mourovatá kočička

MEDOTLAPKA – světle hnědá mourovatá kočička

MAKOTLAPKA – žlutohnědá kočička

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

KAPRADINA – světle šedivá kočka s tmavšími flíčky a světle zelenýma očima, matka Prachovousových koťat:

Ledinky a Lišáčka

KOPRETINA – kočka s dlouhou krémovou srstí, která žila poblíž koňského obydlí

VEVERKA – tmavě zrzavá kočka se zelenýma očima, matka Ostrodřákových koťat: Lvíčka, Cesmínky a Sojčíka

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

DLOUHÝ – světlý mourek s černými pruhy, přestal být válečníkem kvůli špatnému zraku

MYŠKA – malá nahnědlá kočka

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

ČERNÝ MĚSÍC – veliký bílý kocour s obrovskými černými tlapami

ZÁSTUPKYNĚ VELITELE

RUDOŠKA – tmavě zrzavá kočka

LÉČITEL

OBLÁČEK – drobný mourovatý kocour

VÁLEČNÍCI

ŽALUĐÁK – malý hnědý kocour

JEŘÁB – zrzavý kocour

BŘEČTANOTLAPKA – učednice

KOUŘONOŽKA – černý kocour

SOVÍTLAPKA – učedník

SNĚHOPÍRKA – čistě bílá kočka

MATKY

ZLATUŠKA – trojbarevná kočka se zelenýma očima

STARŠÍ

CEDRÁK – tmavě šedý kocour

MAKOVIČKA – dlouhonohá světle hnědá mourka

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

JEDNOFOUSÝ MĚSÍC – hnědý mourek

ZÁSTUPKYNĚ VELITELE

POPÍLKA – šedá kočka

LÉČITEL

HNĚDOUŠ – hnědý kocour s krátkým ocasem

POŠTOLÍTLAPKA – učedník

VÁLEČNÍCI

- UCHORVÁČ – mourovatý kocour
ZAJEČÍTLAPKA – učedník
VRANIPÍRKO – tmavě šedý kocour
VŘESOTLAPKA – učednice
SOVÍFOUSEK – světle hnědý mourovatý kocour
BĚLINA – malá bílá kočka
VÁNKOTLAPKA – učedník
NOČNICE – černá kočka
LASIČÁK – zrzavý kocour s bílými tlapkami

STARŠÍ

- SASANKA – trojbarevná kočka
PAVOCHLUP – tmavošedý mourek

ŘÍČNÍ KLAN

VELITELKA

- LEVHARTHVĚZDA – zlatá mourovatá kočka s neobvyklými skvrnami

ZÁSTUPKYNĚ VELITELKY

- MLHA – šedá kočka s modrými očima
SKVRNKOTLAPKA – učednice

LÉČITELKA

- KŘÍDLENKA – zlatá mourovatá kočka
VRBOTLAPKA – učednice

VÁLEČNÍCI

ČERNÝ DRÁP – kouřově černý kocour

HRABOŠÁK – malý, hnědý, mourovatý kocour

STŘEVLOTLAPKA – učednice

RÁKOS – černý kocour

MRŠTNOTLAPKA – učedník

MECHOVKA – trojbarevná kočka s modrýma očima

OBLÁZKOTLAPKA – učedník

BUKOCHLUP – světle hnědý kocour

VLNKOOCAS – tmavě šedý mourek

MATKY

KVĚTINA – světle šedá kočka

STARŠÍ

VLAŠTOVKA – tmavě mourovatá kočka

KAMENÁK – šedý kocour

KOČKY, KTERÉ NEPATŘÍ DO ŽÁDNÉHO KLANU

ŠEDÝ PRUH – šedivý kocour s dlouhou srstí

MÍLA – malá stříbřitě mourovatá domácí kočka

ÚVOD

Mezi zabahněnými kořeny stromu zel malý otvor. Ve stínu za nimi se táhly jejich propletené úponky v hladké hlíně po jeskyni, kterou vyhloubil nespočet úplňků plných působení větru a vody. Po strmé stezce k otvoru právě šplhal kocour; jakmile se přiblížil, přimhouřil oči. Jeho ohnivý kožíšek zářil v měsíčním svitu. Trhl ušima a z naježené srsti bylo znát, jak je nesvůj, když se usadil u ústí jeskyně a ocásek si stočil kolem pacek. „Chtěl jsi, abych přišel.“

Ze stínu na něj zamrkal pár očí – očí tak modrých jako letní obloha odrážející se na hladině. Pod kořeny čekal šedý kocour zjizvený časem i bitvami.

„Ohnivý měsíc.“ Válečník udělal pár kroků vpřed a přitiskl se svým bílým čumákem k veliteli Hromového klanu. „Musím ti poděkovat,“ mňoukl skřehotavým hlasem. „Znovu jsi vybudoval ztracený klan. Žádná kočka by neodvedla lepší práci.“

„Za to mi děkovat nemusíš,“ odpověděl Ohnivý měsíc a uklo-nil se. „Udělal jsem, co jsem musel.“

Starý válečník přikývl a zamyšleně zamrkal. „Myslíš si, že jsi dobrým velitelem Hromového klanu?“

Ohnivý měsíc ztuhl. „Nevím,“ mňoukl. „Není to jednoduché, ale vždy jsem se snažil dělat to, co je pro můj klan správné.“

„Žádná kočka nemůže pochybovat o tvé oddanosti,“ zachraptěl starý kocour. „Ale jak daleko bys byl ochotný zajít?“

Ohnivému měsíci nejspíše zazářily oči, jak hledal správnou odpověď.

„Přichází obtížné časy,“ pokračoval kocour dřív, než stihl Ohnivý odpovédět. „A tvoje oddanost bude skutečně otestována. Osud jedné kočky někdy není stejný jako osud celého klanu.“

Starý kocour se najednou postavil na ztuhlé nohy a zahleděl se za Ohnivého měsíce. Jako by už neviděl velitele Hromového klanu, ale hleděl do dále na něco, co Ohnivý neviděl.

Když znovu mňoukl, stářím ochraptělý hlas byl pryč, jako by najednou promlouval jazykem jiné kočky.

„Ale budou tři, příbuzní tvých příbuzných, kteří budou držet moc hvězd ve svých tlapkách.“

„Tomu nerozumím,“ mňoukl Ohnivý měsíc. „Příbuzní mých příbuzných? Proč mi to říkáš?“

Starý válečník zamrkal a opět upřel pohled na velitele Hromového klanu.

„Musíš mi říct víc!“ naléhal Ohnivý měsíc. „Jak se mám rozhodnout, co udělat, když mi to nevysvětlíš?“

Starý kocour se zhluboka nadechl, ale když promluvil, řekl už jen: „Sbohem, Ohnivý měsíci. Pamatuj na mě v nadcházejících obdobích.“

Ohnivý měsíc se s trhnutím probudil, žaludek měl sevřený strachy. Zamrkal a ulevilo se mu, když spatřil skalní stěny svého doupěte v kotlině u jezera. Ranní paprsky už pronikaly škvírou dovnitř a jejich teplo ho uklidňovalo.

Zvedl se na packy a zatřásl hlavou, aby ten sen z mysli vypudil. Ale nebyl to obyčejný sen; jasně si pamatoval, jak v té jeskyni stál, jako by to bylo teprve před jedním úplňkem, ne před mnoha obdobími, která už mezitím uběhla. Když starý válečník vyřkl to zvláštní proroctví, dcery Ohnivého měsíce ještě nebyly na světě a všechny čtyři klany stále žily v lese. Proroctví ho ale následovalo při Velké výpravě přes hory a usadilo se s ním v novém domově u jezera; za každého úplňku se mu ta vzpomínka ve snu vracela. Dokonce ani Bouřka, spící vedle něj, nevěděla o těch slovech, která mu starý kocour pověděl.

Rozhlédl se ze svého doupěte po probouzejícím se táboru. Jeho zástupce, Ostrodráp, se právě protahoval uprostřed mýtiny; zaklesl drápy do země a natáhl svá silná ramena. Pak k němu doběhla Veverka a přivítala ho zavrněním.

Doufám, že se pleru, pomyslel si Ohnivý měsíc. Avšak v srdci cítil prázdnotu; bál se, že se proroctví konečně naplní.

Ti tři už přišli...

KAPITOLA 1

Listy se otíraly o Sojčkův kožíšek jako padající sníh. Další mu praskaly pod nohama; ztvrdlé mrazem a navrstvené tak, že mu každý krok činil problém. Ledový vítr mu bičoval kožíšek – který měl jako kotě stále jemný –, až se celý rozechvěl.

„Počkejte na mě!“ zakvílel. Před sebou slyšel matčin hlas, ale její teplé tělo bylo vždy o pár kroků napřed.

„Nikdy ji nechytíš!“

Pronikavé zamňoukání narušilo Sojčkův sen. Polekaně se probudil. Nastražil uši a naslouchal známým zvukům ostružinové školky. Jeho sestra s bratrem si spolu hráli. Kapradina olizovala svá dřímající kotáta. Nikde nebyl žádný sníh; byl v bezpečném a teplém táboře. Cítil matčin pelíšek – prázdný, ale stále na něm ulpíval její pach.

„Uf!“ zalapal překvapeně po dechu, když na něj dopadla tíha jeho sestry Cesmínky. „Pozor!“

„Konečně jsi vzhůru!“ Překulila se z něj a zadními tlapkami ho dlabla do slabin. Vyskočila, otočila se a popadla něco, co bylo o kousek dál.

Myš! Sojčík ji cítil. Jeho sourozenci si nejspíš hráli s čerstvě přinesenou kořistí. Vyskočil na packy a rychle se protáhl, až se jeho malé tělíčko celé zachvělo.

„Chytej, Sojčíku!“ mňoukla Cesmínka. Myš mu prosvištěla kolem ucha. „Jsi pomalý jako hlemýžď!“ škádlila ho, když se otočil příliš pomalu.

„Mám ji!“ vypískl Lvíček. Skočil na kořist, přičemž mu zadní tlapky zaduněly o udusanou půdu školky.

Sojčík ale nehodlal bratrovi dovolit, aby mu tu kořist ukradl tak snadno. Možná je z vrhu nejmenší, ale zato je nejrychlejší. Vyskočil směrem ke Lvíčkoví, odstrčil ho na stranu a packami se natáhl po myši.

Neohrabaně dopadl na zem a překutálel se. Vyděšeně si uvědomil, že pod sebou necítí mech, ale svíjející se tělíčka dvou Kapradinových koťat. Jejich matka do něj dloubala a zadními tlapkami ho odstrčila pryč.

Sojčík vydechl: „Nezranil jsem je?“

„Samozřejmě že ne,“ odsekla Kapradina. „Jsi tak malý, že bys nerozmáčkl ani blechu!“ Ledinka a Lišáček zakňourali, jak si je přivinula k bříšku. „Ale vy tři už jste na školku příliš neurvalí!“

„Omlouváme se, Kapradino,“ mňoukla Cesmínka.

„Promiň,“ přidal se Sojčík omluvně, i když ho Kapradinina poznámka o jeho velikosti zabořila. Alespoň nebude naštvaná příliš dlouho. Rychle odpustí koťatům, která sama odkojila – Veverka neměla dostatek mléka, takže než se narodili Lišáček a Ledinka, krmila Sojčíka, Cesmínku a Lvíčka Kapradina.

„Je načase, aby z vás Ohnivý měsíc udělal učedníky a přestěhovali jste se do učednického doupěte,“ mňoukla.

„Kéž by,“ povzdechl si Lvíček.

„Už to nebude trvat dlouho,“ podotkla Cesmínka. „Už jsme staří skoro šest úplňků.“

Sojčík pocítil nával nadšení, když si představil, že se stane válečnickým učedníkem. Nemohl se dočkat, až začne s výcvikem. Ale i když Kapradininu tvář neviděl, vycítil z jejího kožíšku záchvěv pochyb a věděl, že se na něj dívá s lítostí v očích. Samou frustrací se mu zježil kožíšek – byl stejně připravený stát se učedníkem jako Cesmínka a Lvíček!

Kapradina odpověděla Cesmínce, aniž by si uvědomovala, že Sojčík vycítil její znepokojení. „No, ještě šest úplňků neuběhlo. A do té doby si můžete hrát venku!“ nařídila jim.

„Ano, Kapradino,“ odpověděl Lvíček krotce.

„Pojď, Sojčíku,“ zavolala Cesmínka. „Vezmi s sebou tu myš.“ Větvičky ostružinového keře zachrastily, jak vyklouzla ze školky ven.

Sojčík opatrně popadl myš do zubů. Někdo ji ulovil teprve nedávno a byla ještě měkká, takže nechtěl, aby se rozkrvácela – můžou si s ní ještě skvěle pohrát, aniž by udělali nepořádek. S Lvíčkem v patách pak následoval sestru ven. Ostny v tunelu školky ho jemně poškrábaly – byly akorát tak ostré na to, aby se zachytily o jeho kožíšek, ale aby ho nezranily.

Venku byl ve vzduchu cítit mráz. Na Vysoké římse si navzájem čistili kožíšky Ohnivý měsíc s Bouřkou. Seděl u nich i Prachovous.

„Měli bychom zvážit rozšíření válečnického doupěte,“ radil tmavý mourek svému veliteli. „Už teď je tam málo místa. Kopretinina a Hnědouščina kořata nebudou učedníky navěky.“

To ani my! pomyslel si Sojčík.

Na druhé straně mýtiny si na sluncem zalitém místě čistili kožíšky Bílý mrak se Zářenkou. Sojčík slyšel pravidelné taHy jejich jazyků znějící jako voda kapající z deštěm nasáklého listu. Stejně jako ostatní hromové kočky i oni měli v období bezlistí kožíšky husté, ale svaly pod nimi se jim zmenšily; kořisti bylo pomálu a lov byl náročný.

Hlad nebyl jediným problémem, který období bezlistí přineslo. Krtkotlapka, jedno z Hnědouščiných koťat, zemřel na kašel, který Lístčiny byliny nevléčily, a na Dešťovouse spadla během bouře větev, jež ho zabila.

Zářenka se přestala umývat. „Jak se dnes máš, Sojčíku?“

Sojčík si položil myš mezi tlapky, aby mu ji Cesmínka nemohla ukrást. „Dobře, samozřejmě,“ mňoukl. Proč Zářenka vždycky tolik nadělá? Vždyť jen spal ve školce, nevpadl na území Stínových! Jako by na něj svým jedním zdravým okem neustále dohlížela. Dychtivě chtěl dokázat, že je stejně silný jako jeho bratr a sestra, a tak vyhodil myš vysoko nad Cesmínčinu hlavu.

Lvíček se prohnal kolem něj a zápasil s Cesmínkou, kdo chytí myš jako první. Od školky se ozval Veverčín hlas: „Měli byste se ke kořisti chovat s větší úctou!“ Jejich matka právě přikládala listy do děr v trnitých stěnách doupěte matek.

Pomáhala jí i Kopretina. „Koťata jsou koťata,“ zavrňela shovívavě.

Sojčíkovi se rozšířily nozdry, když zachytil Kopretinin zvláštní pach. Lišil se od ostatních koček narozených v klanu a někteří válečníci ji stále nazývali mazlíčkem, jelikož kdysi žila v koňském obydlí a žrala dvounožčí potravu. Kopretina nebyla válečnicí a ani

to nevypadalo, že by někdy chtěla školku opustit. Z jejích koťat, Myšotlapky, Lískotlapky a Bobulotlapky, se už stali válečníci a Sojčikovi připadali stejní jako jakýkoliv jiní druzi z klanu.

„Už koťaty dlouho nebudou,“ pověděla Veverka Kopretině a dlouhým ocasem si k sobě přitáhla další listy. Křehké chrastění Sojčikovi připomnělo jeho sen.

„O to víc důvodů, aby si ještě trochu užili,“ odpověděla Kopretina.

Sojčík pocítil ke krémově zbarvené kočce vlnu náklonnosti. I když byla Veverka jeho matka, to Kopretina ho spolu s Kapradinou zahřívala a umývala, když klanové povinnosti vytáhly jeho matku ze školky ven. Veverka se vrátila ke svým válečnickým úlohám brzy po tom, co se koťata narodila. I když měla ve školce stále pelíšek, používala ho čím dál méně a raději spala ve válečnickém doupěti, kde koťata a kojící matky nerušila svými odchody na brzké hlídky.

„Cítíš pořád ten průvan, Kapradino?“ zavolala Veverka skrz stěnu školky.

„Ne,“ nesl se Kapradinin hlas přes zmeť větviček. „Jsmo tu v teple jako liščí mláďata.“

„Dobře,“ mňoukla Veverka. „Můžeš to tu uklidit, Kopretino? Slíbila jsem Ostrodrápoovi, že mu pomůžu se v kotlině porozhlédnout po uvolněných kamenech.“

„Po uvolněných kamenech?“ zopakovala Kopretina.

„Je dobré mít takové opevnění.“ Veverčin hlas se nesl ozvěnou, jak se zahleděla na příkré skalní stěny obklopující tábor téměř ze všech stran. „Ale mráz mohl některé kameny uvolnit. Nechtěli bychom, aby nám spadly do tábora.“

Sojčíkovu pozornost rozptýlil hořký zápach myší žluči vycházející z doupěte starších. Jezerní lístka nejspíš vytahovala Dlouhému nebo Myšce klíště. Mnohem příjemnější pach však ohlásil návrat Kopretinových koťat – Myšotlapka a Lískotlapka přinášeli kořist ze své lovecké výpravy. Nadšeně vběhli do tábora. Myšotlapka nesl dvě myši a Lískotlapka držela v tlamičce velkého drozda. Všechno položili na hromadu s úlovky.

Pak je přiběhl přivítat Prachovou. „Vypadá to, že sis vedla dobře, Lískotlapko!“ pochválil svou učednici. „Vy oba!“ Učedníci zavrněli a Sojčík si všiml, jak moc se podobají matce – jako by jejich husté, hebké kožíšky tlumily vrnění.

Náhlý poryv větru a srsti srazil Sojčíka z pacek.

„Tak hraješ s námi, nebo ne?“ rozčilovala se Cesmínka.

Sojčík vyskočil a otrásl se. „Samozřejmě že ano!“

„Myš má teď Lvíček a nechce mi ji dát!“ postěžovala si Cesmínka.

„Tak si ji vezmeme!“ Sojčík vypálil přes mýtinu směrem ke svému bratrovi. Vrazil přímo do Lvíčka a přišpendlil ho ke zmrzlé zemi, zatímco mu Cesmínka vytrhla myš z drápů.

„To není fér!“ namítl Lvíček.

„Nemusíme být fér,“ vypískla Cesmínka vítězoslavně. „Ještě nejsme ve Hvězdném klanu!“

„A nikdy nebudete, jestli si budete takhle hrát s potravou!“ ozval se Hrom, který se u nich zastavil cestou do válečnického doupěte. Jeho slova byla přísná, ale hlas vřelý. „Je období bezlistí. Měli bychom Hvězdnému klanu děkovat za každý ždíbec!“

Lvíček se vykroutil zpod Sojčíka a mňoukl: „Jen jsme si procvičovali lovecké dovednosti!“

„Musíme trénovat,“ dodal Sojčík a posadil se. „Brzy z nás budou učedníci.“

Hrom byl chvíli zticha; pak se natáhl a olízl Sojčíka mezi ušima. „Samozřejmě,“ zamumlal. „Zapomněl jsem.“

V Sojčíkovi vzplála frustrace. Proč se k němu musí celý klan chovat jako k novorozenému kotěti, když už je starý téměř šest úplňků? Rozezleně zatřásl hlavou. Hrom ani nebyl skutečnou hromovou kočkou! Jeho otec, Šedý pruh, byl kdysi zástupcem velitele Hromového klanu, ale Hrom vyrůstal s matčiny druhy u Říčních a jeho partnerka Říčka pocházela z dalekých hor. Jaké právo má chovat se tak nadřazeně?

Cesmínce zakručelo v bříšku. „Co kdybychom tu myš spořádali, místo abychom si s ní hráli?“

„Můžete se o ni podělit,“ nabídl jim Lvíček. „Já si vezmu něco jiného.“

Sojčík se otočil k hromadě s kořistí, kterou válečníci ráno ulovili. Zachytil znepokojivý odér. Zhluboka se nadechl a otevřel tlamičku, aby nasál vzduch: cítil čerstvě zabitého drozda od Lískotlapky a Myšotlapkovy myši, jejich krev byla stále teplá. Ale zpod nich vycházel kyselý zápach, z kterého se mu kroutil jazyček. Proběhl kolem bratra, ocásek strnule vztyčený.

„Co to děláš?“ zeptal se Lvíček.

Sojčík mu neodpověděl. Čumáčkem se provrtával mezi mrtvými tělíčky, dokud nenarazil na střízlíka a nevytáhl ho ven. „Podívejte!“ mňoukl a jednou packou ptáka obrátil. V bříše se mu to hemžilo červy.

„Fuj!“ vypískla Cesmínka.

Z doupěte starších se zrovna vynořila Jezerní lístka s chomá-

čem mechu v tlamičce. Sojčík z něj i přes zápach rozkládajícího se střízlíka cítil myši žluč. Lístka se u nich zastavila. „Skvělý postřeh,“ pochválila je a položila si žlučí nasáklý mech k packám. „Vím, že je teď kořisti pramálo, ale raději bychom neměli žrát něco, z čeho by nás rozbolelo břicho.“

„Našel to Sojčík,“ pověděla jí Cesmínka.

„Tak to jsi mě ušetřil pacienta,“ mňoukla Jezerní lístka. „Už tak mám plno práce. Kaprad' a Břízák mají bílý kašel.“

„Potřebuješ pomoc se sběrem bylin?“ nabídl se Sojčík. Ještě nikdy nebyl venku z tábora a zoufale toužil prozkoumat les. Chtěl zavětřit hraniční značky; doteď zachytil jen slabý pach Stínových a Větrných, který ulpěl na kožíšcích hromových hlídek. Rád by cítil čerstvý vánek od jezera, neposkvrněný vůněmi lesa. Chtěl si zapamatovat, kde jsou značky podél jednotlivých hranic, aby mohl bránit každý kousek klanového území.

„Mohla bys nasbírat mnohem víc bylin, kdybychom ti je do tábora pomohli odnést!“ dodal Lvíček.

„Víte, že nesmíte opustit tábor, dokud se z vás nestanou učedníci,“ připomněla jim Lístka.

„Ale když jsou kočky nemocné, budeš potřebovat pomo...“

Jezerní lístka ho špičkou ocasu plácla přes tlamičku, čímž ho umlčela. „Je mi to líto, Sojčíku,“ mňoukla. „Už to nebude trvat dlouho, než vám Ohnivý měsíc přidělí vaše učednická jména. Ale do té doby musíte počkat stejně jako ostatní koťata.“

Sojčík chápal, co tím chtěla říct. Jejich otec byl zástupcem klanového velitele a jejich matka dcerou Ohnivého měsíce; Jezerní lístka jim znovu připomínala, že je to neopravňuje ke zvláštnímu zacházení. Zlostně mu zacukalo v ocásku. Někdy měl pocít, jako

by se celý zbytek klanu spikl, aby se jemu a jeho sourozencům nedostalo zvláštního zacházení vůbec nikdy. Nebylo to fér!

„Je mi to líto,“ mňoukla Jezerní lístka. „Ale tak to prostě je.“ Popadla zapáchající mech a odběhla do léčitelského doupěte.

„Hezký pokus,“ šeptl Lvíček Sojčíkovi do ucha. „Ale vypadá to, že si ještě chvíli v táboře pobudeme.“

„Jezerní lístka si myslí, že si nás získá, když nám přinese z vřesoviště vlnu do pelíšků,“ zavrčel Sojčík. „Nebo včelí plástve k olizování. Proč nám nemůže dát to, co vážně chceme – šanci prozkoumat okolí tábora?“

Cesmínka přejela ocasem po zamrzlé půdě. Sojčík věděl, že chtěla území za stěnami tábora prozkoumat stejně horlivě jako on a Lvíček. „Ale má pravdu,“ mňoukla zdráhavě. „Musíme dodržovat válečnický zákoník.“

Pustili se do kořisti a podělili se o myš a hraboše. Když si Sojčík potom umýval tvář a packami si přešel po ouškách, aby si je pořádně očistil, všiml si, že se z válečnického doupěte vynořila Říčka. Připojila se na sluníčku k Bílému mrakovi a Zářence. Na kožíšku jí ulpíval jiný pach než ostatním válečnickům, voněla po horách a tekoucí vodě. Díky tomu byla ze všech koček nenarozených v klanu ta nejzvláštnější. Sojčík ale přemýšlel, zda je to vážně jen kvůli pachu, nebo jestli z horské kočky cítí ještě něco – nějakou ostražitost, která nikdy úplně nezmizela? Nedokázal to zcela přesně určit, ale byl si jistý, že se Říčka v lese necítí ve své kůži.

Zašustění v trnové bariéře, která chránila vchod do tábora, oznámilo Bobulotlapkům návrat. Kopretinino třetí kotě se řítilo k hromadě s kořistí a přidalo na ni svůj úlovek – pěkně vykrmeného holuba.

„Kde je Ostrodráp?“ zeptal se Bobulotlapka kořat. Ostrodráp byl jeho učitelem a Sojčřík si nemohl pomoct, aby trochu nežářlřl, ře Bobulotlapka trávř s Ostrodrápem tolik řasu výcvikem, zatřmco jeho tlapky zoufale řadonř, aby uř mohly lovit v lese se svřm otcem.

„Je s Veverkou,“ odpověďel Sojčřřk. „Kontrolujř, jestli se neuvolnřly nřjakř kameny.“ Nastrařil uři, aby zaslechl matřin nebo otcův hlas. Neslyšel je, ale vřnek ze skřly za lřcitelskřm doupětem k němu donesl jejich pach.

„Tamhle nahoře,“ řekl Bobulotlapkovi a ukřzal řumřřkem.

„Dneska jsi bystrř, Sojčřřku!“ mřnoukl Bobulotlapka. „Chtěl jsem mu ukřzat toho holuba a zeptat se ho, jestli budeme mřt bojovř výcvik, ař zaãne slunce klesat.“

Sojčřřka zaãala řřrlivost sřřrat jeřtř vřc. *Proã uř taky nemůřu břt uãednřk?*

„Urãitě jsi v lovu velmi dobrř,“ povzdechl si Lvřãek, kterř zjev- nř myslel na to samě.

„Jde jen o praxř,“ pověďel jim Bobulotlapka. „Podřvejte.“ Přř- krãil se k zemi. „Tohle je zřkladnř postoj.“

Lvřãek se břřřkem otřel o zem, jako by se snařil Bobulotlapku napodobit.

„Ocřsek dolů!“ nařřdil Bobulotlapka. „Mřř ho vztyãenř jako zvonek!“

Lvřãkřv ocas okamřitě plřcl o zem.

„Teď zaãni postupovat kupředu, hladce jako had,“ radil mu Bo- bulotlapka.

„Vypadřř, jako bys mřl vřtry!“ zachichotala se Cesmřnka.

Lvřãek hravě zasřãel, vrhl se na ni a povalil ji na zem. Cesmřn-

ka mu údery oplácela a nadšeně vrněla, zatímco jí Lviček bušil do břicha zadními tlapkami.

Byli do své rvacky tak zabraní, že si vůbec nevšimli náhlého zvuku zpoza tábora.

Ale Sojčík ho slyšel.

Ke vchodu do tábora se řítily kočičí tlapky. Sojčík rozpoznal pachy Pavouka a Trnodrápa. Hlídka se vracela, ale něco bylo špatně. Packy válečníků bubnovaly o lesní půdu v panickém záchvatu a jejich pachy byly zhořklé strachem.

Sojčíkovi se zježily chlupy, když Pavouk s Trnodrápem vtrhli do tábora.

Ohnivý měsíc s Bouřkou byli okamžitě u nich.

„Co se děje?“ zeptal se Ohnivý.

Pavouk se zhluboka nadechl a pak oznámil: „Na našem území je mrtvá liška!“

KAPITOLA 2

„Kde?“ mňoukl Ohnivý měsíc napjatě.

„U Nebeského dubu,“ odpověděl mu Trnodráp, zatímco ztěžka oddechoval. „Zabila ji nastražená past.“

Sojčík zaslechl, jak po stěně kotliny padají uvolněné oblázky. Ostrodráp s Veverkou slézali dolů do tábora.

„Co se děje?“ zavolal zástupce velitele.

„Trnodráp a Pavouk našli mrtvou lišku,“ vysvětloval Ohnivý měsíc. „Zabila ji past.“

„Byl to lišák, nebo liška?“

„Liška,“ odpověděl Pavouk.

„Tak to mohla mít mláďata,“ zabručel Ostrodráp.

Sojčík byl zmatený. „Jaké nebezpečí by mohlo představovat pár liščat?“ zeptal se šeptem Cesmínky.

„Z mláďat vyrostou dospělé lišky, ty myší mozku!“ sykla zpátky. „Dospělá liška dokáže zabít kočku.“

„Na té lišce ještě ulpíval pach mléka,“ oznámil Trnodráp.

„Takže mláďata určitě měla,“ vyvodil Ohnivý měsíc.

Válečnické doupě zachrastilo a vynořil se z něj Šedivák.

„Kde byla ta past?“ zeptal se Ostrodráp. Byla to snad úzkost, co Sojčík slyšel v jeho hlase? Vždyť jeho otec věděl o dvounožčích pastech dost na to, aby se jich nemusel bát. Ne, usoudil nakonec Sojčík, nebyla to úzkost, ale něco jiného, nějaká temnější emoce, kterou on sám nepoznával.

Myšlenky mu přerušila Trnodrápova odpověď: „Past je kousek od jezera, nedaleko od Nebeského dubu.“

„Mláďata budou poblíž,“ odhadoval Ostrodráp. „Jejich matka by se od nich příliš nevzdálila.“

„Co budeme dělat?“ zeptala se Kapradina, která se právě vynořila ze školky. „Nemůžeme dovolit, aby nám lišky zamořily les! Co moje kořata?“

„Musíme najít jejich noru,“ odpověděl Ostrodráp bez zaváhání.

„Pokud jsou ta liščata ještě malá, umřou bez matky hlad,“ mňouknul Ohnivý měsíc. „Bude nejlepší je zabít rychle.“

V hlase velitele Hromového klanu nebylo ani známky po zlomyslnosti; Ohnivý chtěl jen to, co bylo pro klan nejlepší.

„Co když jsou dost stará na to, aby už přežila o samotě?“ zeptala se zvědavě Cesmínka.

„Pak je musíme vyhnat,“ odpověděl jí Ohnivý. „Nemůžeme jim dovolit zůstat na našem území.“

„Už budou mít hlad,“ podotkl Šedivák. „Co když se vydala z nory ven?“

„Mohla by najít tábor!“ zalapala po dechu Kapradina.

„Tábor bude dobře hlídáný,“ slíbil jí Ohnivý měsíc. „Vezmu s sebou Bouřku a zkontrolujeme starou hromovou stezku až k tomu

opuštěnému dvounožčímu doupěti. Ostrodrápe, ty zorganizuj další hlídky.“ Velitel Hromového klanu a jeho partnerka se rozběhli ven skrz trnovou bariéru, která chránila tábor před lesem.

„Hrome, Říčko!“ zavolal Ostrodráp. „Vy budete hlídkovat před kotlinou! Šediváku, ty hlídej vchod.“

Zárenka a Bílý mrak přešlapovali na místě. „Kam chceš nás?“

„Zamiřte k hranici se Stínovým klanem,“ nařídil jim Ostrodráp. „Je tam písčité půda, ta je pro nory ideální. Povede vás Veverka. Dělejte, co vám řekne. Mohlo by tam těch pastí být víc a Veverka je v jejich zneškodňování nejlepší. Vezměte i Popelotlapku, ale ať se drží blízko vás.“

Bílý mrak zavolal svou učednici, ale mladá šedá mourka už k němu přes mýtinu běžela. Sojčík cítil, jak se o něj otřela svým teplým kožíškem.

Ostrodráp zavolal Trnodrápa a Pavouka. „Vraťte se na místo, kde jste tu lišku našli. Zkuste vystopovat její pach k noře.“

Makotlapka s Myšotlapkou už napjatě čekali, sotva dokázali zůstat v klidu.

„Můžeme s nimi?“ zeptala se Makotlapka.

„Ano, ale poslouvejte své učitele na slovo,“ varoval je Ostrodráp.

Sojčík cítil ve vzduchu prskat napětí, když zamířili ven z tábora za Pavoukem a Trnodrápem. Tlapky ho svrběly samou frustrací. Téměř všichni učedníci venku hledali liščí mláďata. Nebylo to správné! Možná je malý, ale lišče by přeprat dokázal.

„Nebudeme tu jen tak postávat!“ oznámil Lvíček, jako by četl Sojčíkovy myšlenky. „Ostrodrápe!“

„Co?“ zeptal se Ostrodráp netrpělivě.

„Nemůžeme nějak pomoci?“ žadonil Lvíček. „Už jsme skoro taky učedníci.“

„Skoro ale nestačí,“ odpověděl Ostrodráp. Musel si však všimnout zklamaného pohledu ve Lvíčkově tváři, protože pak něžněji dodal: „Ty, Cesmínka a Sojčík můžete pomoci bránit tábor. Já vezmu Prachovouse a Lískotlapku k jezeru. Někaké statečné kočky se musí postarat, aby se ta liščata nedostala do kotliny. Pokud ucítíte nebo uvidíte cokoli zvláštního, okamžitě pro mě pošlete Jezerní lístku.“

„Dobře,“ mňoukl Lvíček dychtivě.

Rychle se vrátil za svým bratrem a sestrou. „Musíme hlídat tábor,“ pověděl jim. „Kdyby se sem ta liščata snažila dostat.“

„Nevěříš snad, že by se ta mláďata vážně dostala tak daleko, že ne?“ mňoukl nevrle Sojčík. „Snad za každým stromem číhá hromový učedník. Ostrodráp se nás jen snaží zaměstnat.“

Lvíček se se zaduněním posadil na zem; jako list utržený větrem. „Myslel jsem, že vážně chce, abychom pomohli.“

„Nikdy nevíš,“ mňoukla Cesmínka. „Ta mláďata sem mohou zamířit, a kdyby ano, vsadím se, že je zavětríme jako první – zejména se Sojčíkovou pomocí.“

Sojčíkovi pulzovaly tlapky hněvem. „Jsi stejně hrozná jako Ostrodráp,“ odsekl. „Přestaň předstírat, že jsme pro klan důležití, když nejsme.“

Cesmínka hnětla předními packami hlínu. „Jednou důležití budeme,“ zapřísáhla.

Lvíček se najednou postavil a nadšeně se dokolečka otočil s naježeným ocáskem. „Budeme důležití dneska!“ oznámil. „Vyženeme ta liščata z hromového území sami!“

Cesmínka překvapeně vydechla. „Ale nesmíme odejít z tábora bez dovolení, to bychom porušili válečnický zákoník!“

„Uděláme to jen pro dobro klanu,“ namítl Lvíček. „Jak by to mohlo být proti válečnickému zákoníku?“

Sojčíka napadlo něco dalšího. „Nejsme válečníci – ještě nejsme ani učedníci! Tak proč bychom se museli řídit válečnickým zákoníkem?“

Cesmínka tiše zavrňela. „Když ta liščata vyženeme, Ledinka a Lišáček budou v bezpečí,“ mňoukla.

„Přesně tak.“ Lvíček se otočil a odběhl do stinné části trnové bariéry, která oddělovala tábor od lesa. Sojčík věděl, kam má namířeno. Byl tam malý tunel, který vedl na místo, kam chodily kočky vykonávat svou potřebu. Nikomu by nepřipadalo zvláštní, že tam jdou. Pochyboval, že by si vůbec někdo všiml, že vyklouzli ven. Mýtina byla opuštěná, protože všichni válečníci se svými učedníky odešli hlídat tábor a hledat liščata. Starší, Myška a Dlouhý byli ve svém doupěti a Kapradina se schovávala s Kopretinou ve školce. Jezerní lístka se zase ve svém doupěti starala o kočky s bílým kašlem.

Sojčíkovi se rozbušilo srdce, když následoval Lvíčka úzkým tunelem.

„Nikdo nás neviděl,“ špitla zpoza Sojčíka Cesmínka.

Sojčík ucítil výkaly a zamířil od toho místa pryč. Následoval Lvíčka po svažující se stráni dál od tábora. V listech před trnovou bariérou šustily Šedivákovy tlapky; stál tam na hlídce.

„Vidí nás?“ sykl Sojčík.

„Z toho místa, kde teď stojí, ne,“ ujistila ho Cesmínka. „Ve výhledu mu překáží bariéra.“

„A ostatní hlídky nás neuvidí, když se budeme držet mimo hlavní stezky,“ mňoukl Lvíček.

„Ale vždyť my nevíme, které stezky jsou ty hlavní,“ podotkl Sojčík. Půda pod jeho tlapkami mu připadala zvláštní; byla posetá listy a větvičkami, kdežto ta v kotlině byla hladká a čistá.

„Můžeme to odhadnout podle toho, kde budou pachy nejsilnější,“ mňoukla Cesmínka. „Zepředu necítím téměř nic. Svah je příkrý a v kapradí nejsou žádné stezky.“

„Vydejme se tedy tam,“ mňoukl Lvíček.

„Co myslíš ty?“ zeptala se Cesmínka Sojčíka.

„Trnodráp říkal, že tu lišku našli u jezera, což je tamhle.“ Ocasem ukázal od svahu pryč.

„Jak víš, na které straně je jezero?“ mňoukla zmateně Cesmínka.

„Cítím vítr z vody,“ vysvětlil Sojčík. „Je čerstvější než ten z hor nebo z lesa.“

Všechna tři kořata se rozběhla zpátky dolů a pak začala šplhat na hustě zalesněný pahorek. Půda tam byla vlhčí a Sojčík odhadoval, že tam dopadá méně slunečního svitu než na druhý svah. Zachvěl se.

„Snad se nebojíš?“ dobírala si ho Cesmínka.

„Samozřejmě že ne,“ mňoukl. „Jen je tu zima, když sem nesvítí slunce.“

Pokračovali dál, dokud nedorazili na hřeben, kde stromy ustupovaly. Sojčík pocítil teplo slunečních paprsků pronikajících mezi větvemi.

Polekaně rozšířil nozdry. „Stůjte!“ varoval je. Natáhl se, aby si přičichl k vějířovitému listu kapradí, a snažil se rozpoznat různé pachy hromových válečníků. „Tudy často prochází válečníci.“

„Nikoho nevidím,“ mňoukla Cesmínka.

„Ale raději bychom měli být opatrní,“ naléhal Sojčík. „Co když narazíme na hlídku?“

„Kéž by bylo období zelenolistí!“ prskl Lvíček. „Pak by tu bylo mnohem více podrostu, ve kterém bychom se mohli schovat.“

„A co tamhle?“ mňoukla Cesmínka. „Je tam víc stromů...“

„...a taky ostružiní!“ dořekl za ni Lvíček.

Rozběhl se vpřed s Cesmínkou po boku a Sojčík je následoval. Běželi od kapradí ke stromům a pak ještě dál. Vzduch tam byl čistší a neviselo v něm tolik hromových pachů. Sojčík uvolnil svaly v ramenou. Pak ale zaslechl známý zvuk – Hromovo mňouknutí.

„Říčko?“ volal šedý válečník na svou partnerku.

„K zemi!“ sykl Sojčík.

Kořata se okamžitě skrčila. Sojčík se bříškem přitiskl ke studené zemi a uvědomoval si, jak mu srdce duní o spadané listí.

Země se chvěla blížícími se kroky.

„Jdou sem,“ zašeptal. Jak by vysvětlili, že jsou tak daleko od tábora?

„Pojďme se schovat pod tu cesmínu,“ navrhla jeho sestra.

Lvíček už se rozběhl ke keři a Sojčík cítil, jak do něj Cesmínka zezadu dloubla. Naštvaně zasyčel a vyřítil se za Lvíčkem. Pichlavé listy mu poškrábaly čumáček a uši, když ho Cesmínka strčila pod nízké větve.

„Tady nás neuvidí,“ šeptla.

Znovu se ozvalo Hromovo zvolání. „Zamíříme k hranici se Stínovými.“ Jeho hlas zněl nebezpečně blízko.

Říččino tiché mňouknutí se ozvalo jen o pár délek ocasu od keře. „Myslíš, že by mohli využívat tu starou liščí noru?“

„Nejspíš ne,“ odpověděl Hrom. „Stále to tam páchne po té jezevčici, kterou Veverka vyhnala. Ale raději to zkontrolujeme.“

„Kéž by tak Hrom a Říčka měli stejný pach jako hromové kočky, bylo by mnohem snazší je rozpoznat!“ postěžoval si Lvíček.

„Nezavětřili bychom je, ať by měli jakýkoli pach,“ podotkl Sojčík. „Vítr foukal špatným směrem.“

„Pšt!“ varovala je Cesmínka.

Kroky válečníků mířily přímo k cesmínovému keři. Větvičky se zachvěly, jak se o ně Hrom otřel kožíškem. Sojčík se přitiskl k zemi a zavřel oči.

„No tak, musíme si pospíšet!“ naléhal Hrom na svou partnerku. „Později se můžeme vrátit a porozhlédnout se po vrcholku kotliny.“ Pak se kroky válečníků vzdálily.

„Pojďme odsud,“ šeptl Sojčík.

„Kam?“ zeptal se Lvíček.

Sojčík nasál vzduch a opět ucítil čerstvý vzduch vanoucí od jezera. „Tamhle,“ mňoukl a ukázal ocasem.

Koťata se znovu vydala na cestu a držela se u země. Lvíček je vedl po klikaté cestičce přes pásy kapradí a spletitého podrostu. „Tudy,“ popoháněl.

Sojčík se vmáčkl za ním do trsu kapradí, jehož stonky byly tak propletené, že se dokázal prodrat jen úzkými mezerami. „Vsadím se, že žádný válečník by se tudy neprotáhl,“ napařoval se.

„Měli by nás brát na hlídky vždy!“ mňoukl Lvíček.

„Mohli bychom prozkoumávat místa, na která by se oni nikdy nedostali,“ souhlasila Cesmínka.

Drápali se pod klenutými kořeny platanu a vytvářeli si cestičku ve spadaném listí.

